

Jip en Janneke Sinterklaas komt!

Annie M.G. Schmidt & Fiep Westendorp

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij 2019

Een brief aan Sinterklaas

‘Ik heb Sinterklaas gezien,’ zegt Jip.

‘Waar dan?’ vraagt Janneke.

‘In de krant,’ zegt Jip.

‘O, in de krant,’ zegt Janneke. ‘Ik heb hem ook in de krant gezien. Maar hij is er nog niet.’

‘Ja, maar,’ zegt Jip, ‘ik wil zo graag mijn schoentje zetten.’

‘Hè ja,’ zegt Janneke. ‘Hier bij jou thuis Jip. Mijn moeder zegt dat het nog te vroeg is.’

Ze halen allebei een schoen en zetten die naast de kachel.

‘Je ziet het bijna niet, hè?’ zegt Jip.

‘Nee,’ zegt Janneke. ‘Sinterklaas zal het niet merken. Zullen we er nog meer schoenen naast zetten?’

‘Hè ja,’ zegt Jip. ‘Haal jij ook maar meer, bij je thuis.’

Dan hebben ze eindelijk een heleboel schoenen staan.

‘En nu zingen,’ zegt Janneke. ‘Heel hard.’

Ze zingen ontzettend hard.

Maar dan komt Jips moeder en zegt: ‘Wat is dat nu? Sinterklaas is er nog lang niet. Jullie zijn veel te vroeg. Maar je mag wel een brief aan Sinterklaas schrijven. Dat kan. Doe dat maar.’

Ze schrijven een mooie brief. Jip tekent een vrachtauto. En Janneke tekent een fornuisje. Want dat willen ze het liefste hebben.

Gooi wat in mijn schoentje

‘Nu is Sinterklaas in ’t land,’ zegt mama. ‘Als je nu zingt bij de schoorsteen, dan kan hij ’t horen.’

‘En mag ik dan nu mijn schoentje zetten?’ vraagt Jip.

‘Nu wel,’ zegt mama. ‘Met een wortel erin. En wil Janneke ook hier een schoentje zetten?’

‘Nee,’ zegt Janneke, ‘mijn schoentje staat al thuis bij de kachel. Ook met een wortel.’

‘Eet het paard al die worteltjes op?’ vraagt Jip. ‘Van al die kindertjes?’

‘Ja,’ zegt mama. ‘Piet komt ze weghalen. Door de schoorsteen, en hij legt ze op een hoop. Dat wordt een hele berg, begrijp je wel, een hoge berg van wortels. En als ’t paard wakker wordt gaat hij wortels eten. Zo, en nu nog één keer zingen van Sinterklaas kapoentje en dan naar bed.’

Maar de volgende morgen is Jip heel vroeg wakker. Het is nog donker. Ik ga even kijken, denkt Jip. Zou er wat in m’n schoentje zitten?

Hij sluipt heel zachtjes de trap af. Hij gaat naar de

huiskamer. Wat is dat? De wortel is weg. Maar de schoen is ook weg!

‘Mama! Mama!’ roept Jip. Maar mama slaapt nog. En dan ziet Jip ineens de mand van Takkie. Takkie slaapt ook. Maar in zijn mand ligt het schoentje van Jip. En de wortel ligt er ook in.

‘Stoute hond,’ roept Jip.

Takkie wordt wakker en kwispelt met zijn staart. Net of hij het erg leuk vindt.

Maar Jip vindt het helemaal niet leuk. Hij is boos. En als mama beneden komt huilt Jip: ‘Nou is Piet voor niets geweest.’

‘Ach,’ zegt mama, ‘wat naar is dat nou. Maar vanavond leggen we weer een wortel in de schoen.’

En dan komt Janneke binnen met twee chocolade hondjes.

‘Een voor mij en een voor Jip,’ zegt ze.

‘Zie je wel,’ zegt moeder. ‘Piet heeft ze allebei maar in Jannekes schoentje gedaan.’

‘Fijn,’ zegt Jip. ‘Maar Takkie krijgt niets van Sint.’

Takkie vindt het helemaal niet erg.

Water voor 't paard van Sinterklaas

‘Mama,’ zegt Jip. ‘Moet het paard geen water hebben?’

‘Het paard?’ vraagt mama. ‘Welk paard?’

‘Het paard van Sinterklaas,’ zegt Jip. ‘Ik ga toch mijn schoen zetten vanavond! Met een wortel. Maar als het paard nou dorst heeft?’

‘Je mag best een emmertje water neerzetten,’ zegt mama. En dat doet Jip.

Maar als Janneke binnenkomt, zegt ze: ‘Waarvoor is dat?’

‘Voor het paard,’ zegt Jip trots. Hij heeft zelf dat emmertje water verzonnen.

‘Daar heeft het paard niks aan,’ zegt Janneke.

‘Wel waar,’ zegt Jip.

‘Niet,’ zegt Janneke. ‘Want het paard komt niet zelf door de schoorsteen. Zegt moeder. Piet komt door de schoorsteen. En die haalt de wortel weg. En het hooi. Uit de schoen. Maar een emmer water kan hij niet meenemen.’

‘En mijn moeder zegt dat het paard best water wil,’ zegt Jip.

‘Nou,’ zegt Janneke. ‘Je moet het zelf maar weten, hoor. Maar ik geloof er niks van.’

Jip is een beetje boos. Maar hij laat het emmertje lekker staan.

En de volgende morgen vindt Jip een taaipop in zijn schoentje. En een heel klein locomotiefje.

En de wortel is weg. En het water is ook weg. De emmer is leeg.

‘Zie je wel...’ roept Jip.

En kijk, daar ligt een briefje in de emmer. En er staat:

Lieve Jip. Dank voor het water. Het paard had net dorst. Het was niet zo makkelijk, maar we hebben met een slang het water eruit gepompt. Dag hoor, Piet.

Mama leest het briefje voor. En Jip is helemaal sprake-loos.

Hij loopt snel met de brief naar Janneke. ‘Kijk, roept hij. Kijk!’

Janneke kan ook niet lezen. Maar Jannekes moeder leest het voor.

‘Ja,’ zegt ze. ‘Dus het paard heeft het water opgedronken. Nou, Janneke, dat doen we ook vanavond, hoor.’

En Janneke ziet nu, dat Jip toch gelijk had.

